



Rada  
Unii Europejskiej

Bruksela, 7 lutego 2020 r.  
(OR. en)

14127/19

---

Międzyinstytucjonalny numer  
referencyjny:  
2018/0412 (CNS)

---

FISC 447  
ECOFIN 1016

#### **AKTY USTAWODAWCZE I INNE INSTRUMENTY**

---

Dotyczy: DYREKTYWA RADY zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych

---

**DYREKTYWA RADY (UE) 2020/...**

**z dnia ...**

**zmieniająca dyrektywę 2006/112/WE**

**w odniesieniu do wprowadzenia pewnych wymogów dla dostawców usług płatniczych**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego<sup>1</sup>,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego<sup>2</sup>,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

---

<sup>1</sup> Opinia z dnia ... (Dz.U. C... z ..., s...).

<sup>2</sup> Dz.U. C 240 z 16.7.2019, s. 33.

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 2006/112/WE<sup>1</sup> ustanawia ogólne obowiązki podatników w zakresie rozliczania podatku od wartości dodanej (VAT).
- (2) Rozwój handlu elektronicznego (zwanego dalej „e-handlem”) ułatwia transgraniczną sprzedaż towarów i świadczenie usług konsumentom końcowym w państwach członkowskich. W tym kontekście pojęcie „transgranicznego e-handlu” odnosi się do dostaw towarów lub świadczenia usług, z tytułu których VAT jest należny w jednym państwie członkowskim, lecz dostawca lub usługodawca mają siedzibę w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim. Możliwości wynikające z e-handlu są jednak wykorzystywane przez nieuczciwe przedsiębiorstwa, które uchylają się od obowiązków w zakresie VAT, aby uzyskać w nieuczciwy sposób przewagę rynkową. W przypadku gdy zastosowanie ma zasada opodatkowania w miejscu przeznaczenia, zważywszy że konsumenci nie podlegają obowiązkom księgowym, państwa członkowskie konsumpcji potrzebują odpowiednich narzędzi w celu wykrywania i kontrolowania takich nieuczciwych przedsiębiorstw. Istotne jest zwalczanie transgranicznych oszustw w dziedzinie VAT spowodowanych nieuczciwym zachowaniem niektórych przedsiębiorstw w obszarze transgranicznego e-handlu.

---

<sup>1</sup> Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1).

- (3) W przypadku zdecydowanej większości zakupów internetowych dokonywanych przez konsumentów w Unii płatności są realizowane za pośrednictwem dostawców usług płatniczych. Aby świadczyć usługi płatnicze, dostawca usług płatniczych dysponuje określonymi informacjami służącymi identyfikacji odbiorcy, lub odbiorcy płatności, oraz szczegółami dotyczącymi daty, kwoty i państwa członkowskiego pochodzenia płatności, a także tego, czy płatność inicjowana była w fizycznym lokalu akceptanta. Te szczegółowe informacje są szczególnie istotne w kontekście płatności transgranicznych, w przypadku których płatnik znajduje się w jednym państwie członkowskim, a odbiorca płatności – w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim. Informacje takie są niezbędne organom podatkowym państw członkowskich (zwanych dalej „organami podatkowymi”) do wykonywania ich podstawowych zadań w zakresie wykrywania nieuczciwych przedsiębiorstw oraz kontroli zobowiązań z tytułu VAT. Konieczne jest zatem, aby dostawcy usług płatniczych udostępniali te informacje organom podatkowym, aby pomóc im w wykrywaniu i zwalczaniu transgranicznych oszustw w dziedzinie VAT.

- (4) Aby zwalczać oszustwa w dziedzinie VAT ważne jest, aby wymagać od dostawców usług płatniczych prowadzenia i zgłaszania wystarczająco szczegółowej ewidencji niektórych płatności transgranicznych, opartej na lokalizacji płatnika i lokalizacji odbiorcy płatności. W związku z tym niezbędne jest zdefiniowanie pojęć lokalizacji płatnika i lokalizacji odbiorcy płatności, a także określenie sposobów identyfikacji tych lokalizacji. Lokalizacja płatnika i odbiorcy płatności powinna pociągać za sobą obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy jedynie w przypadku dostawców usług płatniczych z siedzibą w Unii i obowiązki te powinny pozostawać bez uszczerbku dla przepisów określonych w dyrektywie 2006/112/WE i rozporządzeniu wykonawczym Rady (UE) nr 282/2011<sup>1</sup> w odniesieniu do miejsca transakcji podlegającej opodatkowaniu.
- (5) Na podstawie już posiadanych informacji dostawcy usług płatniczych są w stanie zidentyfikować lokalizację odbiorcy płatności i płatnika w związku z usługami płatniczymi, które świadczą, wykorzystując identyfikator rachunku płatniczego płatnika lub odbiorcy płatności lub jakikolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje płatnika lub odbiorcę płatności oraz podaje ich lokalizację. W przypadku gdy takie identyfikatory nie są dostępne, lokalizacja płatnika lub odbiorcy płatności powinna być określana za pomocą kodu identyfikacyjnego instytucji dostawcy usług płatniczych działającego w imieniu płatnika lub odbiorcy płatności, w sytuacjach gdy środki pieniężne są przekazywane odbiorcy płatności bez tworzenia jakiegokolwiek rachunku płatniczego w imieniu płatnika, gdy środki pieniężne nie są zapisywane na jakimkolwiek rachunku płatniczym płatnika lub gdy nie istnieje jakikolwiek inny identyfikator płatnika lub odbiorcy płatności.

---

<sup>1</sup> Rozporządzenie wykonawcze Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiające środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 77 z 23.3.2011, s. 1).

- (6) Zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679<sup>1</sup> ważne jest, aby spoczywający na dostawcy usług płatniczych obowiązek przechowywania i przekazywania informacji w odniesieniu do płatności transgranicznej był proporcjonalny i ograniczał się do tego, co jest niezbędne państwu członkowskiemu do zwalczania oszustw w dziedzinie VAT. Ponadto w odniesieniu do płatnika należy przechowywać wyłącznie informację o jego lokalizacji. W odniesieniu do odbiorcy płatności i samej płatności dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do przechowywania i przekazywania organom podatkowym wyłącznie takich informacji, które są niezbędne organom podatkowym do wykrywania potencjalnych sprawców oszustw i do przeprowadzania kontroli podatkowych. Dlatego też dostawcy usług płatniczych powinni być zobowiązani do przechowywania ewidencji dotyczącej jedynie płatności transgranicznych, które mogą wskazywać na prowadzenie działalności gospodarczej. Wprowadzenie pułapu opartego na liczbie płatności otrzymanych przez odbiorcę płatności w trakcie kwartału kalendarzowego zapewniłoby wskazówkę, czy płatności te zostały otrzymane w ramach działalności gospodarczej, wykluczając w ten sposób płatności niemające charakteru handlowego. Osiągnięcie takiego pułapu nakładałoby na dostawcę usług płatniczych obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy.

---

<sup>1</sup> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

- (7) Możliwe jest, że w realizacji jednej płatności od płatnika do odbiorcy płatności uczestniczy szereg dostawców usług płatniczych. Ta jedna płatność może prowadzić do szeregu transferów środków pieniężnych między poszczególnymi dostawcami usług płatniczych. O ile nie ma zastosowania szczególne wyłączenie, wszyscy dostawcy usług płatniczych uczestniczący w danej płatności powinni mieć obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy. Ta ewidencja i przekazywane dane powinny zawierać informacje o płatności od inicjującego ją płatnika na rzecz końcowego odbiorcy płatności, a nie o pośrednich transferach środków pieniężnych między dostawcami usług płatniczych.
- (8) Obowiązki w zakresie prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości powinny mieć zastosowanie nie tylko w przypadku gdy dostawca usług płatniczych przekazuje środki pieniężne lub wydaje instrumenty płatnicze na rzecz płatnika, ale także w przypadku gdy dostawca usług płatniczych otrzymuje środki pieniężne lub rozlicza transakcje płatnicze w imieniu odbiorcy płatności.

- (9) Obowiązki określone w niniejszej dyrektywie nie powinny mieć zastosowania do dostawców usług płatniczych nieobjętych zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366<sup>1</sup>. W związku z tym, w przypadku gdy dostawcy usług płatniczych odbiorcy płatności nie znajdują się w państwie członkowskim, obowiązek prowadzenia ewidencji i obowiązek sprawozdawczy w odniesieniu do płatności transgranicznej powinien spoczywać na dostawcach usług płatniczych płatnika. Z kolei, aby zapewnić proporcjonalność obowiązków w zakresie prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości, w przypadku gdy dostawcy usług płatniczych zarówno płatnika, jak i odbiorcy płatności znajdują się w państwie członkowskim, ewidencja w tym zakresie powinna być prowadzona wyłącznie przez dostawców usług płatniczych odbiorcy płatności. Do celów wywiązywania się z obowiązków w zakresie prowadzenia ewidencji i sprawozdawczości, należy uznać, że dany dostawca usług płatniczych znajduje się w państwie członkowskim, gdy jego kod identyfikacyjny instytucji (BIC) lub unikatowy kod identyfikacyjny instytucji odnosi się do tego państwa członkowskiego.
- (10) Ze względu na znaczącą ilość informacji i ich wrażliwość w kontekście ochrony danych osobowych konieczne i proporcjonalne jest, aby dostawcy usług płatniczych przechowywali ewidencję dotyczącą płatności transgranicznych przez okres trzech lat kalendarzowych, aby pomóc państwom członkowskim w zwalczaniu oszustw w dziedzinie VAT oraz wykrywaniu ich sprawców. Okres ten zapewnia państwom członkowskim wystarczająco dużo czasu na skuteczne prowadzenie kontroli oraz prowadzenie dochodzeń w sprawie podejrzenia popełnienia oszustw w dziedzinie VAT lub wykrywanie oszustw w dziedzinie VAT.

---

<sup>1</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).



- (11) Informacje, które mają być przechowywane przez dostawców usług płatniczych, powinny być gromadzone przez państwa członkowskie i wymieniane między nimi zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) nr 904/2010<sup>1</sup>, w którym ustanowiono zasady współpracy administracyjnej i wymiany informacji w celu zwalczania oszustw w dziedzinie VAT.
- (12) Oszustwa w dziedzinie VAT są wspólnym problemem dla wszystkich państw członkowskich, ale poszczególne państwa członkowskie nie dysponują informacjami niezbędnymi do zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów dotyczących VAT w transgranicznym e-handlu lub zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT w transgranicznym e-handlu. Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie zwalczanie oszustw w dziedzinie VAT, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez poszczególne państwa członkowskie w przypadku istnienia elementu transgranicznego oraz z uwagi na potrzebę pozyskiwania informacji od innych państw członkowskich, natomiast ze względu na rozmiary i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

---

<sup>1</sup> Rozporządzenie Rady (UE) nr 904/2010 z dnia 7 października 2010 r. w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 268 z 12.10.2010, s. 1).

- (13) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, w szczególności prawem do ochrony danych osobowych. Informacje o płatnościach przechowywane i przekazywane zgodnie z niniejszą dyrektywą powinny być przetwarzane wyłącznie przez ekspertów organów podatkowych ds. zwalczania nadużyć finansowych w takim zakresie, w jakim jest to proporcjonalne i niezbędne do osiągnięcia celu niniejszej dyrektywy, a mianowicie zwalczania oszustw w dziedzinie VAT. Niniejsza dyrektywa nie narusza także przepisów określonych w rozporządzeniu (UE) 2016/679 oraz w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725<sup>1</sup>.
- (14) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał swoją opinię w dniu 14 marca 2019 r.<sup>2</sup>
- (15) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2006/112/WE,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

---

<sup>1</sup> Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

<sup>2</sup> Dz.U. C 140 z 16.4.2019, s. 4.

## *Artykuł 1*

W tytule XI rozdział 4 dyrektywy 2006/112/WE dodaje się sekcję w brzmieniu:

### **„SEKCJA 2A**

#### **OGÓLNE OBOWIĄZKI DOSTAWCÓW USŁUG PŁATNICZYCH**

##### *Artykuł 243a*

Do celów niniejszej sekcji stosuje się następujące definicje:

- 1) »dostawca usług płatniczych« oznacza którąkolwiek z kategorii dostawców usług płatniczych wymienionych w art. 1 ust. 1 lit. a)–d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366\* lub osobę fizyczną lub prawną korzystającą ze zwolnienia zgodnie z art. 32 tej dyrektywy;
- 2) »usługa płatnicza« oznacza którąkolwiek działalność gospodarczą określoną w pkt 3–6 załącznika I do dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 3) »płatność« oznacza, z wyjątkiem wyłączeń przewidzianych w art. 3 dyrektywy (UE) 2015/2366, »transakcję płatniczą« zdefiniowaną w art. 4 pkt 5 tej dyrektywy lub »usługę przekazu pieniężnego« zdefiniowaną w art. 4 pkt 22 tej dyrektywy;

- 4) »płatnik« oznacza »płatnika« zdefiniowanego w art. 4 pkt 8 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 5) »odbiorca płatności « oznacza »odbiorcę« zdefiniowanego w art. 4 pkt 9 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 6) »państwo członkowskie pochodzenia« oznacza »państwo członkowskie pochodzenia« zdefiniowane w art. 4 pkt 1 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 7) »przyjmujące państwo członkowskie« oznacza »przyjmujące państwo członkowskie« zdefiniowane w art. 4 pkt 2 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 8) »rachunek płatniczy« oznacza »rachunek płatniczy« zdefiniowany w art. 4 pkt 12 dyrektywy (UE) 2015/2366;
- 9) »IBAN« oznacza »IBAN« zdefiniowany w art. 2 pkt 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012\*\*;
- 10) »BIC« oznacza »BIC« zdefiniowany w art. 2 pkt 16 rozporządzenia (UE) 260/2012.

---

\* Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2366 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie usług płatniczych w ramach rynku wewnętrznego, zmieniająca dyrektywy 2002/65/WE, 2009/110/WE, 2013/36/UE i rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 oraz uchylająca dyrektywę 2007/64/WE (Dz.U. L 337 z 23.12.2015, s. 35).

\*\* Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 260/2012 z dnia 14 marca 2012 r. ustanawiające wymogi techniczne i handlowe w odniesieniu do poleceń przelewu i poleceń zapłaty w euro oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 924/2009 (Dz.U. L 94 z 30.3.2012, s. 22).

*Artykuł 243b*

1. Aby osiągnąć cel w postaci zwalczania oszustw w dziedzinie VAT, państwa członkowskie wymagają od dostawców usług płatniczych, aby prowadzili wystarczająco szczegółową ewidencję odbiorców płatności i płatności w odniesieniu do usług płatniczych, które świadczą, za każdy kwartał kalendarzowy, aby umożliwić właściwym organom państw członkowskich prowadzenie kontroli dostaw towarów i świadczenia usług, które zgodnie z przepisami tytułu V uznaje się za mające miejsce w państwie członkowskim.

Wymóg, o którym mowa w akapicie pierwszym, ma zastosowanie wyłącznie do usług płatniczych świadczonych w odniesieniu do płatności transgranicznych. Płatność uznaje się za płatność transgraniczną w przypadku, gdy płatnik znajduje się w jednym państwie członkowskim, a odbiorca płatności znajduje się w innym państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim.

2. Wymóg, któremu podlega dostawca usług płatniczych na mocy ust. 1, ma zastosowanie w przypadku gdy w ciągu kwartału kalendarzowego dostawca usług płatniczych świadczy usługi płatnicze odpowiadające ponad 25 płatnościom transgranicznym na rzecz tego samego odbiorcy płatności.

Liczbę płatności transgranicznych, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, oblicza się przez odniesienie do usług płatniczych świadczonych przez dostawcę usług płatniczych w podziale na poszczególne państwa członkowskie i poszczególne identyfikatory, o których mowa w art. 243c ust. 2. W przypadku gdy dostawca usług płatniczych dysponuje informacją, że odbiorca płatności posiada większą liczbę identyfikatorów, obliczenia dokonuje się dla poszczególnych odbiorców płatności.

3. Wymóg określony w ust. 1 nie ma zastosowania do usług płatniczych świadczonych przez dostawców usług płatniczych płatnika w odniesieniu do jakiegokolwiek płatności, w przypadku której co najmniej jeden z dostawców usług płatniczych odbiorcy płatności znajduje się w państwie członkowskim, jak wskazuje BIC tego dostawcy usług płatniczych lub jakiegokolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych i jego lokalizację. Dostawcy usług płatniczych płatnika uwzględnia jednak te usługi płatnicze w obliczeniach, o których mowa w ust. 2.
4. W przypadku gdy do dostawców usług płatniczych zastosowanie ma wymóg określony w ust. 1, ewidencja:
- a) przechowywana jest przez dostawcę usług płatniczych w formie elektronicznej przez okres trzech lat kalendarzowych od końca roku kalendarzowego, w którym nastąpiła płatność;
  - b) udostępniana jest zgodnie z art. 24b rozporządzenia (UE) nr 904/2010 państwu członkowskiemu pochodzenia dostawcy usług płatniczych lub przyjmującym państwom członkowskim, gdy dostawca usług płatniczych świadczy usługi płatnicze w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie pochodzenia.

*Artykuł 243c*

1. Do celów stosowania art. 243b ust. 1 akapit drugi oraz bez uszczerbku dla przepisów tytułu V uznaje się, że płatnik znajduje się w państwie członkowskim, któremu odpowiada:
  - a) IBAN rachunku płatniczego płatnika lub jakikolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje płatnika oraz podaje jego lokalizację lub, w przypadku braku takich identyfikatorów;
  - b) BIC lub jakikolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu płatnika oraz podaje jego lokalizację.
  
2. Do celów stosowania art. 243b ust. 1 akapit drugi uznaje się, że odbiorca płatności znajduje się w państwie członkowskim, na terytorium trzecim lub w państwie trzecim, któremu odpowiada:
  - a) IBAN rachunku płatniczego odbiorcy płatności lub jakikolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje odbiorcę płatności oraz podaje jego lokalizację lub, w przypadku braku takich identyfikatorów;
  - b) BIC lub jakikolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy płatności oraz podaje jego lokalizację.

*Artykuł 243d*

1. Ewidencja, która ma być prowadzona przez dostawców usług płatniczych zgodnie z art. 243b, zawiera następujące informacje:
  - a) BIC lub jakikolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych;
  - b) imię i nazwisko lub nazwę odbiorcy płatności zgodnie z zapisem w ewidencji dostawcy usług płatniczych;
  - c) jakikolwiek numer identyfikacyjny VAT lub inny krajowy numer identyfikacji podatkowej odbiorcy płatności, jeżeli jest dostępny;
  - d) IBAN lub, jeżeli IBAN nie jest dostępny, jakikolwiek inny identyfikator, który jednoznacznie identyfikuje odbiorcę płatności oraz podaje jego lokalizację;
  - e) BIC lub jakikolwiek inny kod identyfikacyjny instytucji, który jednoznacznie identyfikuje dostawcę usług płatniczych działającego w imieniu odbiorcy płatności oraz podaje jego lokalizację, w przypadku gdy odbiorca płatności otrzymuje środki pieniężne nie mając rachunku płatniczego;
  - f) adres odbiorcy płatności, jeżeli jest dostępny, zgodnie z zapisem w ewidencji dostawcy usług płatniczych;
  - g) szczegóły wszelkich płatności transgranicznych, o których mowa w art. 243b ust. 1;



h) szczegóły wszelkich zwrotów płatności zidentyfikowanych jako odnoszące się do płatności transgranicznych, o których mowa w lit. g).

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 lit. g) i h), zawierają następujące szczegóły:

- a) datę i godzinę dokonania płatności lub zwrotu płatności;
- b) kwotę i walutę płatności lub zwrotu płatności;
- c) państwo członkowskie pochodzenia płatności otrzymanej przez odbiorcę płatności lub w imieniu odbiorcy płatności, państwo członkowskie przeznaczenia zwrotu, stosownie do przypadku, oraz informacje wykorzystane do określenia miejsca pochodzenia lub przeznaczenia płatności lub zwrotu płatności zgodnie z art. 243c;
- d) wszelkie informacje, które jednoznacznie identyfikują płatność;
- e) w stosownych przypadkach informacje o tym, że płatność jest inicjowana w fizycznym lokalu akceptanta.”.

### *Artykuł 2*

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, najpóźniej do dnia 31 grudnia 2023 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2024 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego w dziedzinie objętej zakresem niniejszej dyrektywy.

### *Artykuł 3*

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

### *Artykuł 4*

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli

*W imieniu Rady  
Przewodniczący*

---